

A M A G Y A R K Ö Z T Á R S A S Á G N E V É B E N !

A Szegedi Ítéltábla dr. Földesi Ferenc ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** felperesnek - dr. Kocsis Mária ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Bács-Kiskun Megyei Bíróság 2009. január 16. napján kelt 16.P.22.060/2007/25. számú ítélete ellen a felperes által 26. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét **nem érinti**, megfellebbezett rendelkezéseit **részben megváltoztatja**, a felperes által az alperesnek fizetendő 126.875 (Egyszázhuszonhatezer-nyolcszázhetvenöt) Ft után a kamatfizetési kötelezettség mértékét 2000. február 7. napjától 2001. december 31. napjáig évi 20 %-os, 2002. január 1. napjától 2004. december 31. napjáig évi 11 %-os, 2005. január 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatára **leszállítja**.

Az alperes által az államnak külön felhívásra fizetendő 172.800 (Egyszázhetvenkettőezer-nyolcszáz) Ft le nem rótt eljárási részilleték összegét **311.000** (Háromszáztizenegyezer) **Ft-ra**, míg az állam által viselendő 547.200 (Ötszáznegyvenhétézer-kettőszáz) **Ft** le nem rótt eljárási részilleték összegét **985.000** (Kilencszáznyolcvanötezer) Ft-ra **felemeli**.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által - az elsőfokú eljárásban már rendelkezésre álló adatok alapján - kiegészített tényállás szerint a fuvarozó egyéni vállalkozó alperes 1999. június 1. napjától lízingelte az ... forgalmi rendszámú kamiont. A lízingszerződés pénzügyi teljesítését követően 2001. január 22. napján került lezárásra, ezt követően a jármű tulajdonosaként az alperest jegyezték be. A felperes az alperes kérésére 2000. február 6. napján a kamionon javítási munkákat végzett. A munkálatok alatt a hegesztés megkezdése előtt elvégzett kontakt ellenőrzés során a kamion baloldali nyitott tanksapkájú üzemanyag tartályába szikra került, ez berobbantotta az üzemanyagot, aminek következtében a felperes súlyos, I.-II.-III. fokú égési sérüléseket szenvedett, testfelületének 40 %-a megsérült. A balesetet követően a felperest 3 hónapig folyamatosan kórházban ápták, majd több plasztikai műtétet végeztek el rajta. A felperes alsó végtagján kiterjedt torzító és ízületi mozgáskorlátozottságot okozó hegesedés alakult ki a baleset következtében. Állapotában jelentős javulás nem várható, a bőrén lévő hegek kisebb változása további korrekciós műtéteket tehet szükségessé. A combhajlatban a comb hátsó felszínén lévő heges felületek által okozott húzó fájdalomra tekintettel a felperes nemi életre való készsége hátrányosan befolyásolt. Az égési sérülések, a hosszan tartó gyógykezelés és a kialakult állapot depressziós kórképet eredményezett a felperesnél, amelynek pszichiátriai kezelése lenne indokolt.

A felperes munkaképessége már a balesetet megelőzően sem volt teljes körű, 1995. évben 40 %-os munkaképesség-csökkenési mértéket állapítottak meg. A balesetet követően 2000. szeptember 20. napján a munkaképesség-csökkenés mértékét 100 %-ban állapították meg, majd 2006. október 16. napján a kötelező felülvizsgálat során a munkaképesség-csökkenés mértékét 67 %-ra módosították. A felperes a balesetet megelőzően biztonsági őr egyéni vállalkozó volt, 1999. évben az ebből származó éves jövedelme 438.372 Ft volt. A felperes részére 2000. szeptember 26. napjától kezdődően rokkantnyugdíjat állapítottak meg, amelynek mértéke 2000. szeptember 26. napjától 2000. december 31. napjáig havi 37.822 Ft, 2001. évben havi 43.148 Ft, 2002. évben havi 50.240 Ft, 2003. évben havi 55.004 Ft, 2004. évben havi 59.755 Ft, 2005. évben havi 64.155 Ft, 2006. évben havi 67.583 Ft, míg 2007. január 1. napjától kezdődően havi 67.573 Ft.

A balesettel érintett kamion javítási költségei használt alkatrészek felhasználásával 181.250 Ft-ra tehetők.

A Bács-Kiskun Megyei Bíróság a 2.Pf.22.187/2003/2. számú jogerős közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes a felperesnek a 2000. február 6. napján bekövetkezett tüzeset folytán elszenvedett balesetéből eredő kárának 30 %-át köteles megtéríteni.

A felperes többször módosított kereseti kérelmében vagyoni és nem vagyoni kárai megtérítésére kérte kötelezni az alperest. Nem vagyoni kártérítésként - az általa megjelölt 13.350.000 Ft-ra tehető nem vagyoni kárra és az alperes felelősségének mértékére tekintettel - 4.000.000 Ft-ot talált indokoltnak az általa elszenvedett súlyos lelki és fizikai problémák orvoslására. Hivatkozott arra, hogy a fájdalom és a kialakult depresszió kapcsán alvászavarai vannak, feleslegesnek érzi magát, barátai és ismerősei csökkent értékű embernek tekintik, szexuális életre való készsége erősen csökkent mértékűvé lett. A vagyoni kártérítési igény vonatkozásában elsődlegesen 8.000.000 Ft általános kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest, ugyanis állította, hogy a baleset kapcsán a felperest összesen 26.650.000 Ft összegű vagyoni kár érte, így ennek 30 %-át köteles az alperes megtéríteni. Előadta, hogy nem vitatható módon a sérülés kapcsán élelemfeljavításra és fokozott folyadékpótlásra szorult, utazási költségei merültek fel az orvosi kezelésekre történő megjelenések kapcsán, gyógyszer és gyógyászati segédeszköz felhasználása volt indokolt, valamint jövedelem kiesés is érte. Miután a felperest ért kár mértéke pontosan nem számítható ki, ezért teljes anyagi kárpótlására 8.000.000 Ft általános kártérítés megfizetése indokolt. Másodlagos vagylagos kártérítési igényként 2007. február 7. napjától kezdődően havi 70.000 Ft összegű járadék, a lejárt járadékok után pedig középarányos időponttól kamat megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy a járadék összegében 24.000 Ft, a baleseti többletkiadások fedezésére szolgáló összeg - amely magában foglalja az élelemfeljavítás, gyógyszer és gyógyászati segédeszköz beszerzés költségét, és a felperes kiesett háztartásban végzett munkájának pótlási költségét -, míg 46.000 Ft az elmaradt jövedelem pótlására szolgálna. Az elmaradt jövedelem körében a felperes arra hivatkozott, hogy a baleset előtt 200.000 Ft volt a rendszeres havi jövedelme, mert a biztonsági őr tevékenységen kívül egyéb más jövedelemszerző tevékenységet is folytatott. Harmadlagosan vagylagos kereseti kérelmet terjesztett elő arra az esetre, ha a bíróság sem az elsődleges, sem a másodlagos vagyoni kártérítési igényét nem találná megalapozottnak. A harmadlagos igény körében előadta, hogy 1.844.420 Ft kiadása keletkezett a baleset kapcsán, amely tényleges kár 2004. év végéig bezárólag 1.039.000 Ft ételmezési többletköltséget tartalmaz, saját és családtagjai utazási költsége a balesettől kezdődően 2004. év végéig 136.000 Ft-ot tesznek ki, gyógyszerköltsége 409.420 Ft volt az érintett időszakban, és 260.000 Ft-ot fizetett kórházi kezelése kapcsán hálapénzként. Az így felmerült költségek 30 %-ának, 553.326 Ft-nak a megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereseti kérelem jogalapját módosított ellenkérelmében nem vitatta, összecszerűségét azonban részben igen. A nem vagyoni kártérítési igényt 2.400.000 Ft erejéig elismerte, ezt meghaladóan kérte elutasítani. A vagylagosan előterjesztett vagyoni kártérítési igények közül az elsődleges és másodlagos kereseti kérelmet kérte elutasítani tekintettel arra, hogy az általános kártérítés szabályai nem alkalmazhatók, és az alperes javára rendszeres havi járadékfizetési kötelezettség megalapozottan nem állapítható meg. A harmadlagosan előterjesztett, tényleges felperesi vagyoni kárt tartalmazó kereseti követelést 553.326 Ft-ban elismerte.

Az alperes az általa elismert kártérítési követelésbe kérte beszámítani az általa önkéntesen teljesített 100.000 Ft-ot, továbbá a kamionban keletkezett kár miatt a felperessel szemben viszontkeresettel élt, és kérte őt 878.097 Ft és ezen összeg után

2000. február 6. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatai megfizetésére kötelezni. Állította, hogy a Bács-Kiskun Megyei Bíróság jogerős közbenső ítéletében megállapított kármegosztás csak a felperesi és balesetből eredő kárra irányul, de nincs befolyással az alperesnek okozott vagyoni kárra, ahol is a károkozás 100 %-os mértékben a felperes terhére írható.

A felperes az 100.000 Ft önkéntes megfizetését nem tette vitássá, ugyanakkor módosított ellenkérelmében az alperes viszontkeresetének elutasítását kérte, melynek indokaként megjelölte, hogy „az alperesnek legfeljebb néhány tízezer forintos kára lehetett”.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest 2.853.326 Ft megfizetésére, míg ezt meghaladó mértékben a keresetet elutasította. Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 126.875 Ft-ot és ennek 2000. február 7. napjától 2004. április 30. napjáig évi 20 %-os, 2004. május 1. napjától a kifizetésig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, míg ezt meghaladóan a viszontkeresetet is elutasította. A felperest ért súlyos, maradandó hatású sérülések, fizikai és pszichés sérelmek orvoslására nem vagyoni kártérítés megfizetését tartotta indokoltnak, figyelemmel a felperesnél átmenetileg 100 %-os, majd ezt követően 67 %-ban rögzült munkaképesség-csökkenésre is. Megítélése szerint az alperes által elismert 2.400.000 Ft nem vagyoni kártérítés a felperes nem vagyoni kárának orvoslására szükséges, de egyben elegendő mértékű is. Az általános kártérítési igényt azért találta megalapozatlannak, mert jelen perben nem alkalmazhatók az általános kártérítés szabályai, figyelemmel arra, hogy a felperes által említett okokból eredő kárösszegek nyilvánvalóan bizonyíthatók, amit részben igazol a felperes saját előadása is, hiszen a vagyoni kártérítési keresete harmadik részében részletesen és tételesen megjelölte a ténylegesen felmerült kárának ténybeli alapját és a kár összegszerűségét is. A felperes a perben semmilyen formában nem igazolta 26.650.000 Ft-ot kitevő vagyoni kárát, ezért az elsődleges vagyoni kártérítési keresetet a bíróság elutasította. A másodlagosan előterjesztett vagyoni kártérítési igény vonatkozásában álláspontja az volt, hogy miután a felperes jövedelmének mértéke az 1999. évi személyi jövedelemadó bevallásának adatai alapján átlagosan havi 36.531 Ft volt, ezt meghaladó rendszeres jövedelmet a felperes igazolni nem tudott, így bizonyítatlan maradt, hogy a rokkantnyugdíj és a korábban elért munkajövedelem között számottevő különbség lenne, ezért jövedelemvesztés címén kártérítési igényt a bíróság nem tartott megállapíthatónak járadék formájában. Ugyancsak bizonyítatlan maradt a felperes keresetének azon hivatkozása, hogy havi rendszerességgel merülnek fel olyan többlet kiadások, amelyek orvoslására járadék megfizetése lenne indokolt. A harmadlagosan előterjesztett, tényleges vagyoni kár megfizetésére irányuló kereseti kérelmet viszont az alperes 553.326 Ft erejéig elismerte, ezért a bíróság az elismerő nyilatkozatra tekintettel ezen kereseti kérelemnek helyt adott. Az alperesi viszontkereset vonatkozásában a perben kirendelt igazságügyi műszaki szakértői vélemény alapján úgy foglalt állást, hogy a

Pf.III.20.303/2009/4. szám

kamion javítási költségeit - a kamion használt állapotára tekintettel - használt alkatrészek felhasználásával indokolt kiszámítani, így az indokolt javítási költségek 181.250 Ft-ban határozhatók meg. A szakértő által kimunkált javítási költség 70 %-át tartozik viselni a

felperes a korábbi jogerős közbenső ítélettel megállapított kármegosztási arányra tekintettel, amely aránytól való eltérést a bíróság nem látott indokoltnak. Minderre figyelemmel a viszontkeresetet 126.875 Ft és járulécai erejéig találta megalapozottnak, ezt meghaladóan, mint alaptalant elutasította. Miután a perben a felek egyezően adták elő, hogy a balesetet követően az alperes 100.000 Ft kártérítést önként megfizetett a felperesnek ezért alapos volt ezen összeg erejéig az alperes beszámítási kifogása.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását, a felperesi keresetnek történő helyt adást, míg a viszontkereset 35.000 Ft-ot meghaladó részének elutasítását. Külön hivatkozott arra, hogy a perköltség tekintetében a Pp. 81. § /2/ bekezdése alkalmazásának van helye. A nem vagyoni kártérítési igény vonatkozásában előadta, hogy további 1.600.000 Ft, így összesen 4.000.000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére indokolt kötelezni az alperest a sérülés jellegéből fakadó folyamatos fájdalomra, a műtétek nagy számára tekintettel, a felperest ért 13.500.000 Ft-os nem vagyoni kárigény alapulvételével. A kérelem indokaként az elsőfokú eljárásban részletesen előadott hivatkozásait fenntartotta. Állította, hogy jelen per az a per, ahol alkalmazhatóak az általános kártérítés szabályai. 8.000.000 Ft egyszeri általános kártérítés, vagy a havi 70.000 Ft járadék és járulécai megállapítása a felperes számára elfogadható, igazságos és jogszerű döntés lenne. Legalább azonban a nyugdíj és nyugdíj számításának alapjául szolgáló jövedelem különbözete alapján kártérítés illeti meg a felperest, melyet a per adatai alátámasztanak. A ténylegesen felmerült kiadások nem egy év időtartamra és nem kizárólag étkezés, valamint utazás tárgyában merültek fel, a felperes a havi 70.000 Ft járadék alapját felbontotta elmaradt jövedelemre és többlet költségre, amelyet az elsőfokú eljárásban részletesen kimunkált. A viszontkereseti kérelemmel kapcsolatosan a felperes megjegyezte, hogy a per során a gépjármű ténylegesen beazonosíthatatlan maradt és a használt üzemanyagtartály beszerzése, beszerelése és a fényezés legfeljebb 50.000 Ft-os költséggel járt.

A fellebbezés túlnyomórészt **alaptalan**.

A nem vagyoni kár a személyiségi jog megsértése következtében az emberi személyiség testi és/vagy lelki életminőségének hátrányos megváltozása. Az immateriális kár fogalmából következik, hogy vizsgálni kell a magatartás nyomán bekövetkező állapotot, nevezetesen, hogy az emberi személyiség életminőségének csökkenése megállapítható-e. A személyiség testi, vagy lelki életminőségének hátrányos változása kifejeződhet a test szerveinek működési zavarában, a nemzőképesség csökkenésében, személyiségzavarban, kisebbségi vagy megalázottsági érzés kialakulásában, lelki válságban, a személyiséget körülvevő környezet hátrányos megváltozásában, és az életminőség csökkenése

bekövetkezik egy olyan helyzetben is, amelyben a személy lehetőségei korlátozottá válnak. Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, hogy a felperes életminőségének sérelme bekövetkezett, és megfelelő mérlegeléssel állapította meg azt is, hogy az immateriális hátrányok kompenzálására milyen összeg alkalmas. Téves kiindulópont volt a felperesi kereset megalapozására, hogy ha jogerős közbenső ítélet az alperes kártérítő felelősségét részben megállapította, úgy nem vagyoni hátrány esetén is a kármegosztási szabályok alkalmazásával van lehetőség a nem vagyoni kárpótlás összegének meghatározására. A

bírói gyakorlat a nem vagyoni kár megállapítása esetén a Ptk. 340. § /1/ bekezdése alkalmazásával ugyanis nem lát lehetőséget a kár megosztására. Nem vagyoni hátrány esetén ugyanis nincs olyan összecszerűen kifejezhető kár, amellyel kapcsolatban szóba jöhetne a kármegosztás, vagyis a kár egy részének - felróható magatartása miatt - a károsultra hárítása. Hibás eljárás tehát a nem vagyoni kártérítés összecszerű megállapítása és ennek bizonyos arányú megosztása a károkozó és a károsult között. A nem vagyoni kárpótlás összegének a meghatározásánál ugyanakkor - többek között - figyelemmel kell lenni arra is, hogy a károsult magatartása mennyiben hatott közre a kár keletkezésében (BDT 2005/1285. számú eseti döntés, valamint Legfelsőbb Bíróság Pf.III.20.199/1982. számú eseti döntés, hivatkozik rá dr. Petrik Ferenc: A személyiség jogi védelme... hvgorac Lap- és Könyvkiadó Kft. 2001. 232. oldal). Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba valamennyi olyan tényezőt, ami a nem vagyoni kárpótlás összegének meghatározásánál számításba jöhet, és miután a nem vagyoni kártérítés nem „fájdalomdíj”, így önmagában a helyreállító műtétek nagy számára és a felperes által elszenvedett fájdalom nagyságrendjére tekintettel az elsőfokú bíróság által helyes mértékben megítélt - és az alperes által is elismert - összegű nem vagyoni kártérítésnél magasabb összegű kárpótlás megítélése indokolatlan lenne.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az általános kártérítés törvényi előfeltételeinek hiányában a felperes ez irányú igénye nem lehet megalapozott. A Ptk. 359. §-ának /1/ bekezdése csak abban az esetben teszi lehetővé általános kártérítés megítélését, ha a kár mértéke - akár csak részben - pontosan nem számítható ki (PK. 49. és GK. 34. számú állásfoglalás). A felperes saját keresetmódosításában előadott érvelése fogalmilag kizárja az általános kártérítés szabályainak alkalmazását, hiszen ő maga jelöli meg összecszerűen az őt ért kár nagyságrendjét 26.650.000 Ft-ban. Oszttja a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által kifejtett érvelést tekintetben is, hogy ha a felperes részben a járadékigény, részben pedig az általa tényleges kárnak nevezett költségigények vonatkozásában pontos megjelölést tudott adni az őt ért vagyoni károk nagyságrendjéről, úgy az általános kártérítés szabályai nem alkalmazhatók, ugyanis az állított vagyoni károsodás bizonyításának nehézsége nem azonos azzal, hogy bizonyítási eljárás lefolytatását követően is lehetetlen a kár mértékét megállapítani (BH 2003/249. és BH 2000/541., BH 2000/57. számú eseti döntések). A felperes az őt ért vagyoni károsodást 26.650.000 Ft-ban egyáltalán nem tudta bizonyítani, így helyesen döntött az elsőfokú bíróság az elsődleges vagyoni kártérítési igény elutasításáról is.

A felperes másodlagos kereseti kérelmét is általános kártérítés jogalapján terjesztette elő, állítva azt, hogy az őt ért vagyoni károk kompenzálására járadék formájában

- 7 -

Pf.III.20.303/2009/4. szám

fizetendő vagyoni kártérítés megalapozott. Járadékigény megállapítására - egyösszegű kártérítés helyett - akkor kerülhet sor, ha folyamatosan, állandó jelleggel jelentkező rendszeres vagyoni hátrányban megnyilvánuló károsodást tud a felperes igazolni. Esetünkben sem az elmaradt jövedelem pótlására szolgáló járadékigény, sem pedig a balesettel összefüggő rendszeresen és állandóan felmerülő többletkiadások tekintetében nem tudta a felperes tényállításait bizonyítani, így megalapozottan utasította el az elsőfokú bíróság a másodlagosan előterjesztett járadékigényt is. Önmagában az a fellebbezési

hivatkozás, hogy a felperes szubjektíve milyen döntést tartana igazságosnak és jogszerűnek nem mentesíti a felperest az őt terhelő bizonyítási kötelezettség teljesítése alól, amennyiben pedig a per adatai alapján egyértelműen megállapítható, hogy a járadékigény alapját a felperes bizonyítani nem tudta, úgy a fellebbezésben előadott hivatkozására tekintettel nem kerülhet sor az elsőfokú ítélet megváltoztatására.

Nem helytálló az a fellebbezési hivatkozás sem, hogy a felperes perköltség viselési kötelezettségére a Pp. 81. § /2/ bekezdése alkalmazható lenne. A felperes összesen 12.000.000 Ft pertárgyértékű követelést érvényesített az alperessel szemben. Ehhez képest megalapozott igénynek csak 2.853.326 Ft-os igény tekinthető, így nem áll fenn az a törvényi előfeltétel, hogy habár a követelt összegnél kevesebbet ítélt ugyan meg a bíróság, de a követelt összeg nem tekinthető nyilvánvalóan túlzottnak. A felperesi igényérvényesítés nyilvánvalóan eltúlzott összecszerűségű volt, így a részbeni pervesztesség következményeit a felperesnek viselnie kell.

A viszontkereseti kérelem vonatkozásában a másodfokú bíróság nem látott alapot az elsőfokú bíróság által megítélt tőkeösszeg leszállítására, ugyanis téves az a felperesi fellebbezési hivatkozás, hogy a per során a gépjármű beazonosítatlan maradt és miután szakértői bizonyítással lehetett tisztázni, hogy használt alkatrészekkel mennyire tehető a jármű reális javítási költsége - amelynek 70 %-ára kötelezte az elsőfokú bíróság a felperest -, így súlytalan az a fellebbezési hivatkozás, hogy csupán használt üzemanyagtartályt kell beszerezni, beszerelni és fényezni, így a javítás költsége legfeljebb 50.000 Ft-ra tehető. A felperes a per során tett többi állításához hasonlóan e kinyilatkoztatását sem bizonyította semmivel, az elsőfokú bíróság pedig a perben felmerült bizonyítékok helyes mérlegelésével döntött a viszontkereseti kérelem tőkeösszegéről, ezért etekintetben az elsőfokú ítélet megváltoztatására szintén nem került sor.

A felperesi fellebbezés érdemi hivatkozásai között nem szerepelt ugyan, de a másodfokú bíróság észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a viszontkereseti kérelem vonatkozásában a kamat tekintetében a törvényi rendelkezésektől eltérően döntött, és a felperesre terhesebben tévesen határozta meg az általa fizetendő késedelmi kamat mértékét. Miután a felperesi fellebbezés érintette a viszontkereseti kérelem tekintetében történő elsőfokú ítéleti rendelkezést, és e körben a felperes marasztalásának leszállítását kérte, így külön erre történő érdemi hivatkozás nélkül is lehetősége volt a másodfokú bíróságnak a felperes késedelmi kamatfizetési kötelezettségét a törvényi rendelkezésekhez igazítani. A Ptk-nak a 2002. évi XXXVI.

- 8 -

törvény 1., valamint 5-6. §-aival módosított 2004. május 1. napjától hatályos 301. § /1/ bekezdése szerint a törvényes kamat mértéke megegyezik a jegybanki alapkamattal. E törvény 28. § /4/ bekezdése értelmében azonban az 1., 5-6. § rendelkezéseit csak a törvény hatályba lépését, azaz 2004. május 1. napját követően keletkezett jogviszonyokra kell alkalmazni. Ebből következően a 2004. május 1. napját megelőző jogviszonyok tekintetében a Ptk. 2004. május 1. napja előtt hatályos rendelkezései az irányadók. A Ptk. 2004. május 1. napja előtt hatályos rendelkezései szerint a 2000. szeptember 1. napja után keletkezett jogviszonyból eredő kamatkövetelések esetén a törvényes kamat mértéke az évi költségvetési törvényben meghatározott kamat. Ugyanakkor a 2000. augusztus 31. napjáig keletkezett jogviszonyok esetén figyelembe kell venni a 2000. évi LXXXVIII.

törvény, valamint a 2001. évi LXXXVII. törvény irányadó rendelkezéseit is, amely szerint az ilyen jogviszonyok esetén a Ptk. 301. § /1/ bekezdése szerinti kamat mértéke 2001. december 31. napjáig évi 20 %. Miután a peres felek közötti jogviszony 2000. február 6. napján keletkezett, a felperest ért károsodás ugyanis ezen a napon következett be, így a fentiek helyes értelmezésével az a következtetés vonható le, hogy a kártérítésre kötelezett felperesnek csupán 2001. december 31. napjáig áll fenn évi 20 %-os mértékű késedelmi kamatfizetési kötelezettsége, míg az ezt követő időszakra az éves költségvetési törvényben meghatározott mértékű késedelmi kamatot kell fizetnie, és 2005. január 1. napjától kezdődően pedig a kamatfizetési kötelezettség a jegybanki alapkamattal megegyező mértékűre tehető. E rendelkezésekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a késedelmi kamatfizetési kötelezettség mértékét illetően a törvényes mértékhez igazodva leszállította.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy habár az elsőfokú bíróság megismételt eljárásban hozott döntést, nem rendelkezett a korábbi, 16.P.20.281/2006/18. számú ítélet ellen a felperes által 19. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán felmerült, de a felperes személyes költségmentességére tekintettel le nem rótt eljárási illeték viseléséről. A fellebbezéssel összefüggésben 576.000 Ft összegű fellebbezési eljárási illeték merült fel, így az elsőfokú eljárásban érvényesített 12.000.000 Ft-os pertárgyértékhez igazodó 720.000 Ft összegű kereseti illeték összegéhez ezen 576.000 Ft-ot az elsőfokú bíróságnak hozzá kellett volna számítania. Miután ez nem történt meg, ezt a másodfokú bíróság pótolta és a 76-24 %-os mértékűre tehető pernyertességi-pervesztességi arányra tekintettel az eljárás során felmerült le nem rótt eljárási illetékek viseléséről oly módon döntött, hogy az alperes pervesztességéhez igazodó 172.800 Ft + 138.200 Ft, azaz összesen 311.000 Ft összegű illetékfizetési kötelezettséget állapította meg, így ilyen mértékűre emelte fel az alperes által az államnak külön felhívásra fizetendő le nem rótt eljárási részilleték összegét, míg a felperes személyes költségmentességére figyelemmel 547.200 + 437.800, azaz összesen 985.000 Ft összegű le nem rótt eljárási illeték állam általi viselését tartotta indokoltnak, ilyen összegszerűsége felemelte az elsőfokú ítéletben megállapított részilleték összegét.

A másodfokú eljárásban pernyertes alperesnek igazolható költsége a másodfokú eljárásban nem merült fel, ugyanis a fellebbezésre érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő, és a kitűzött tárgyaláson nem jelent meg, ezért e körben a másodfokú

Pf.III.20.303/2009/4. szám

bíróság a határozathozatalt mellőzte. A felperes fellebbezésével összefüggésben 548.300 Ft összegű fellebbezési eljárási illeték merült volna fel. Miután azonban az 1990. évi XCIII. törvény 51. § /1/ bekezdése a jogorvoslati eljárásokban érvényesülő illetékkedvezményt fogalmaz meg, ezért jelen ügyben megállapítható volt, hogy miután korábban az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére a fellebbezési jog korlátaira tekintet nélkül kerül sor, így a felperesnek jelen fellebbezésével összefüggésben már illeték lerovási kötelezettsége nem keletkezett, ezért a másodfokú bíróságnak e körben sem kellett döntést hoznia.

Összességében a fentiek indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit semmilyen tekintetben nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyebekben a bíróság ítéletét helybenhagyta.

Szeged, 2009. október 5. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.	Dr. Rakita Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró